

TÓZSÉR ÁRPÁD

Ezredvégi sorok a könyvről

VÖRÖSMARTY-MOTÍVUMOKRA

*Hallgassatok, ne szóljon most a dal,
halkal ti is, szorgos pályázatok:
könyvlapokat tép, marcangol a szél
az őszi park piros fáin között –*

*Úri viheder ez, recsegve ront
össze s mar szét zöld angyalt, földi csert,
a teremtés megannyi mondatát.
Mint az isten vérvörös lánggal írt
fehér tűzre évezredekén át,
kihuny. Mintha édenfa pirosát
oltaná le kozmikus fagyhalál!*

*Megroskad az ezredvég máglyaként,
hunyó parazsán a könyv: a mese,
a belőlünk kinyúló képzelet,
a létünk' meghaladó szenvedély,
szerelem, bűn, bűntudat hamvadoz –
Mindaz, ami a könyv oldalain,
a sorok számtalan létrafokán
egykor mítoszokká magasodott,
s szinte mennyegükként fungált soká',
hulladék most a világ téerein.*

*Rongyból lett a könyv, de már rongy se lesz
belőle, elnyeli nyomtalanul
földünk, e roppant emésztőgödör.
Mint szerzetes-cellák tölgyajtaja,
mely mögött az egyén megszületett,
becsukódik az utolsó lap is,
s mi – végleg – a néma, személytelen*

Tózsér Árpád verse díjat nyert a Petőfi Irodalmi Múzeum Vörösmarty-pályázatán.

úr sivatagába kizáratunk.

*A gyász szaka ez hát, hallgass ma, vers,
s ti mind, kik e végső pályázatot
megítélenditek, elhitt bírák,
tépjétek meg bíbor köntösötök':
nagy történet ér komor véget itt.*

PLUGOR SÁNDOR: ILLUSZTRÁCIÓ GOGOL AZ ŐRÜLT NAPLÓJÁHOZ